

„Soča“ izhaja vsak potek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vae leto f. 4.40
Pol leta „ 2.20
Četrt leta „ 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „poslanicah“ se plačuje za navadno trislopno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krp.
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Pesemne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „trih kromč“, na starem trgu in v manskii ulici ter v Trstu, via Cassana, 3.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo med drugim v Gorici Via Mercato 12, I., naročnina pa oporavnitva „Soča“ Via della Croce št. 4. II.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Deljcem in drugim nepremožnim so naročnina sniža, ako se oglase pri opravi.

Občni zbor društva „Sloga.“

Pretekli ponedeljek 23. t. m. inelo je slovensko narodno politično društvo „Sloga“ v prostorih goriške čitalnice svoj letošnji občni zbor, ki je bil o svojem času v „Soči“ naznanjen. Ob 11. uri predpoludne zbralo se je toliko društvenikov, da je mogel predsednik dr. vitez Tonkli odpreti občni zbor; a prihajali so še vedno društveniki v sobo, med tem ko so drugi radi dolgega zborovanja odhajali, tako da se najbrže ne motimo, ako rečemo, da je bilo nad 50 društvenikov pri tem zboru, v svoji veliki večini z dežele. Dobro je bilo zastopano duhovstvo, ki je bilo tisti dan po svojih opravilih v mestu, a tudi svetni društveniki pokazali so se vnete za narodno društvo. Predsednik predstavi kot vladinega zastopnika o. k. okrajnega komisarja g. Jožefa pl. Fabrisa ter pozdravi navzoče v kratkem govoru, v katerem je pojasnil, da radi drugih važnih opravkov ni bilo mogoče sklicati letos občni zbor o navadnem času. Na to prebere društveni tajnik mejni grof Anton Obizzi poročilo o društvenem delovanju po zadnjem občnem zboru, ki se je brez rasprave s pohvalo vzelo na znanje.

Potem so prišli na vrsto letni računi. Donarničar g. Andrej Jeglič je razkazal dohodek in stroške društva, otroškega vrta in dekliške šole. Društvo imelo je največ stroškov za volitve v državni zbor in za dopolnilno volitev iz velikega posestva v deželni zbor. Otroškemu vrtu in dekliški šoli nabral je lepe vsote vitez Tonkli na Dunaji; tako da konec šolskega leta ostajalo je naložene gotovine nad 14 sto gold. Trije društveniki se izvolijo, da pregledajo in podpišejo društvene račune. Proračun političnega društva za tekoče leto pa otroškega vrta in dekliške šole za bodoče šolsko leto sprejmejo in potrdijo se brez ugovora. Na to se je prebralo poročilo učiteljice Viljeline Franko o dekliški šoli v preteklem šolskem letu, ki se je vzelo s pohvalo na znanje. Pri tej priliki omenil je predsednik vitez Tonkli, da društveni otroški vrt je postal odgojišče slovenskim vrtnaricam, katere nam vabijo in sprejemajo na razne druge zavode.

Imed peticij bila je prva na dnevnem redu ona, ki prosi visoko o. k. vlado, naj bi uvedla v Gorici na spodnjem gimnaziju, na spodnji realki in na izobraževališči za učiteljice materni kot pedučni jezik

nemščino pa kot obligatno predmet, na o. k. doški in dekliški vadnici pa materni kot izključljivo podučni jezik, to je slovenski za slovenske in italijanski za italijanske otroke. Peticijo bral je dr. Gregorčič; na mnogih mestih jo je zbor glasno odohraeval in konečno jo je soglasno sprejel.

Dr. vitez Tonkli pojasnjeval je potrebo posebne okrajne sodnije za okolico goriško ter z mnogimi in veljavnimi razlogi podpiral predlog, naj bi občni zbor sklenil peticijo do visokega o. k. ministerstva, da bi se v resnici osnovala taka o. k. okrajna sodnija, ločena od mestne odrojone in od o. k. okrožne sodnije. Zbor je odobril navedeno razlogo ter sprejel nasvetovano peticijo. Isti poročevalec poudarjal je potrebo, da bi se začela ravniti državna cesta iz Gorice v Ajdovščino in da bi se začelo doiti s klancem na Ajševici. Omenil je, da po izjavi vladinega komisarja so uže sestavljeni in odposlani v Trst načrti za odpravo ajševskega klanca, po katerih bi se nova cesta zvrnila pri Bolkovi hiši (Parkarčiči) na desno in bi prišla na staro cesto pod Ajševico tam, kjer se družijo cesta z Loke z državno. Padala bi nova cesta po 4 palece na stari sežanj. Zbor je sprejel peticijo v navetovancem smislu.

Sledilo je poročilo g. Androja Jegliča o velikih nakladah za bolnišnice, ceste in šole za naslovom: „V pomoč davkoplačevalcem.“ Pred nekaterimi tedni prinesla je „Soča“ po „Slov. Narodu“ posnetek onega obširnega sestavka, ki ga najbrže „Sloga“ objavi polnoobsežno v svojem poročilu, ako se bo tiskalo. Obširno poročilo, katero so navzoči kaj pazljivo poslušali in na več mestih izrečno odobrvali, končalo je z naslednjimi tremi nasveti: a.) odbor društva „Sloga“ naj pošlje deželnemu odboru goriškemu peticijo, v kateri naj prosi, da bi deželni odbor v dogovoru z drugimi deželnimi odbori na to delal, da bi država sprejela na svoj račun sifilitične bolnike; b.) deželni odbor goriški naj se prosi s posebno peticijo, da bi predložil deželnemu zboru nasvet, po katerem bi se ustanovila deželna hiralnica; c.) poprašajo naj se županstva glede ustanovitve deželnega šolskega zaloga in na podlagi dobljenih odgovorov naj se pošlje prihodnjemu deželnemu zboru peticija, v kateri naj se zahteva ustanovitev takega zaloga. Vsi predlogi bili so navdušeno sprejeti.

Mejni grof Anton Obizzi opisoval je žalostne

razmere v o. k. kmetijski družbi goriški s ozirom na slovensko stran dežele ter je prosil, naj bi zbor pojasnil, kako bi se moglo v tej zadevi pomagati. Dr. vitez Tonkli je odgovoril, da v sled društvenih pravil je o. k. kmetijska družba razdeljena v oddelke po sodnijskih okrajih ter da na vsakih 15 društvenikov katerega okraja pride en zastopnik v osrednji društveni odbor. Omenil je, da v mestu Gorici, kateri se prištevata tudi okolica, imajo Lahii večino in da ti brezozirno volijo svoje može v osrednji odbor. Priporočal je, naj bi občine, duhovni, učitelji, veleposesniki in premožnejši rojaki pristopili k društvu, ker je ta edina pot, po kateri bi mogli Slovenci dobiti več zastopnikov v osrednjem odboru. Govorila sta v tej zadevi tudi Ivan Ličen iz Rifemberga in Frano Leban iz Černič ter sta priporočala, kar je bil uže Tonkli omenil.

Prebrala se je potem peticija do visokega o. k. ministerstva za uk in bogodastje, da bi ostala naukovina na o. k. srednjih šolah goriških taka, kakršna je bila do zdaj in da bi se torej ne zvišala. Tomajliji razlogi odobrvali so se splošno in peticija bila je enoglasno sprejeta.

Preš. g. Filip Kramer iz Dornberga prašal je, kaj se je zgodilo v zadevi mitnice na Vrtovinakem mostu. Predsednik je odgovoril, da v tej zadevi društvo ni dobilo še odgovora. G. Ivan Ličen je predlagal, naj bi se sklical v kratkem drug občni zbor. Predsednik mu je obečal, da izroči njegov predlog novemu odboru, ki naj ukrene v tej zadevi, kar za dobro spozna. Frano Leban, župan čerliški, predlagal je, naj se odpošlje vladi peticija, da bi pregledala in premenila cenilne tarife za Vipavsko dolino, da bi odpravila ali omejila legalizacijo in da bi odpisovala davek po peronospori tako, kakor po uimah. Prebral je daljši sestavek, v katerem je prav živo popisano, kako hudo so zadeti Vipavci po novi cenilni tarifi. Predlog vzel se je le na znanje in se bo obravnaval pri prihodnjem občnem zboru, ker v sled društvenih pravil ni mogel priti zdaj na dnevni red.

Po kratkem pojasnilu o ajševski zadevi in o ajševski šoli prešel je zbor k volitvi novega odbora. Predsednik je dr. J. vitez Tonkli, odborniki: dr. Nik. Tonkli, dr. Aleksij Rojic, mejni grof Anton Obizzi, Filip Kramer, dr. A. Gregorčič, Andrej Jeglič, Jožef Naut, dr. Lisjak, Andrej Koclančič; namestniki:

LISTEK.

V sreči nesreča.

Prizor iz kmečkega življenja.

(Spisal P. M.)

(Dalje).

Še celo berič ni bil več tako osoren in surov, kakor poprej; govoril je prijazno, kolikor more kot tak; pomudil se je pri „gospodu“ županu vsakokrat ter razlagal na dolgo in široko o vsem, kar je vedel, ali ne: o vseh uradnijskih stvareh, o davkih, o vojski in o vsem, kar je vedel, da Korobaču ugaja. Da se mu ni jezik posušil, skrbelo je uže županja, katerej je berič rekel „gospa“. Tako se je pri Korobačevih večkrat popivalo in jelo v veseli družbi.

Ker je bilo vendar kakšenkrat v krčmi predolgočasno samo govorjenje, zato je „gospoda“ v trgu v družbi županovej tudi kvartala. Korobač je početkom samo gledal ter se veselil z igralci, a s časom se je tudi on naučil poznavati lepe „pildke“ — podobice — in želja, da bi tudi on poskusil igrati, se mu je koj izpolnila. Dobil je pomagaca, da ga je učil. Številke je poznal, ni bilo tedaj baš težavno delo!

Ko ga je znana „klapa“ — tako rekajo oni vrati „gospode“ — pohajadev v trgu dobila popolnoma v svoje kremplje, da je začel z njimi igrati, bila je na konji. Od začetka so igrali s Korobačem le za hitek čas, pozneje za vino in koncem uže za denar.

Ko so igrali za vino, bi naš županček plačal uže tako iz navade in iz uljudnosti do „gospode“, če tudi bi morda on kedaj dobil. Pri tem tedaj so naši „tički“ — tako jih tudi imenujejo — bili previdni ter so večkrat zgubljivali, ker s tem niso ničesa zgubili, ker so bili prepričani, da za vino jim ni bilo treba skrbeti. Plačal je vedno navadni plačevalec.

Ko se je Korobač čutil dovolj trdnega v igri, kar so „tički“ dobro vedeli, takrat so ga nagovorili ter napeljali, da so pričeli kvartati za — denar. Družba igralcev se je večala z vsakim večerom. Da so iz desetice, za katere so začeli igrati, postajali v kratkem goldinarji in iz teh petaki, celo desetaki in v več slučajih tudi stotaki, verjel bo menda vsakdo, ki vé, kaj je pravi „igralec“, kaj slepa strast, kaj zviti „tički“ in kaj priprost kmet v njih kletki, posebno ako vedó, da kmet je polen denara, ako vedó za zlate in srebrnjake v skrinjah kmetovih!

Uboji Matija je zabredel. Pregovor pravi, da ako se koza navadi v fižol, je treba ali kozo ubiti, ali pa fižol poriti. Tako je bilo tudi s Korobačem. Županski posli ga niso vsak dan vodili v trg, a vedno hodili samó igrati brez družega posla, se mu je zdelo uže preveč, posebno ker je govorica znala povedati uže maršalkaj o njem in njegovej igri. Znani tički so se namreč uže sami hvalili, koliko zlatih so uže izvlekli iz Korobačeve skrinje ter nagajivo popraševali njegove sosede, če jih ima še mnogo. Tako so si bili uže natrpali prazne žepe.

Ker je tudi žena pričela ugovarjati, da nema več hoditi tako pogostoma pohajati v trg, a ker igralec ne more brez igre vztrajati, iskal in dobil je župan

Korobač v domačej vasi družabnike, s katerimi je mogel igrati, ter tudi z njim zaigral mnog srebrnjak, katere je prebrisani krčmarj kaj rad spraviljal v svojo varno škrinjico. Krčmarju Zanetu se je v kratkem poznalo, da mu je tak posel po godu. Dobil je Korobača popolnoma v svojo pest.

Imel je tedaj naš „junak“ nastavljen mreže doma, v trgu in celo v daljnem mestu so zavohali njegove zlate. Tudi mešanom je bilo po godu kmetovo zlato. Tudi v mestu je sedel Korobač večkrat v krčmi ali kavarni v sredi med dogovorjenimi igralci, kateri so ga večkrat do čistega opulili, tako da je prišel domov popolnoma prazen. Sreča, da je le redko zahajal v žrelo mestnim goljufom, drugače bi ga bili prezgodaj spravili ob vse njegovo premoženje.

V.

„Kakor dobljeno, tako zdrobljeno,“ pravi pregovor, ki je pokazal tudi pri Korobaču svojo veljavo v polnej meri. V nekoliko letih spraznilo so se škrinjice, napolnjene z bogato dedščino. Nič ni pomagalo, da je bila vsota nešteta. Počasi se je prišlo do dna. Ako se vedno jemlje, se pride tudi največji vroči do dna. Kam je zgubil ves zaklad?

Poznalo se ni nikjer, razen pri krčmarju v domačej vasi; „ptički“ v trgu so bili še vedno stari stražniki, ki bi radi koga vjeli v svoje mreže ter tako pili, a nič plačali: „pil bi ga vsak h...š, plačal pa nič“, pravi štirivratna stara naša pesnica! Največjo premembo pustil je čudoviti zaklad v družini Korobačevi. Tam je bilo res vse drugače!

(Dalje pride.)

Da dospo enkrat do svojega klanca, trdno upamo, ker posamezniki spoznavajo bolj in bolj, da se s hudo mogoče opravi, da trdno s takim ne da zidu, da edini pogoj srečnega družbenega življenja je sprava, mir in strpljivost, ne pa strast, nevolja in občutljivost. Jalo se je torej soriti in še moremo opazovati, da popuščajo nektera drevesa bolj in bolj ter da žele prejšnje mogoče okrepčati se v čistem in zdravem zraku na solni miru in spravi. Vender zadržujejo meglo nektera domača drevesa, ozaljšana večkrat s čitalnišnimi zastavami in druga zelo košata drevesa, pod katerimi se zbira navadno le nežna mladina. Tako se odteguje skoro vse, kar boše biti in kar je narodno, splošno želji, narodu samemu, s katerim v soglasji in v miru živeti v splošno srečo in čast jim je deveta briga. Hm, to li je naslednja stvar? „Pač mnogo možkih, malo mož. Naš vak radi.“ — Hrvat pravi: Na noge se dišite, Več je vrieme sada!

Že se bliža dan in je pred durmi, ko imamo dolžnost pokazati svetu, kako spoštujemo svoje prednike in ali nam je na srci narodova čast. Tu je še oni za nas slavni dan (28. avg. t. l.), ko se prippe velozastojnemu našemu prečastitemu dekanku Andreju Sebčiču v viteški križ reda Franca Jožefa radi njegovga neutrudljivega in izvrstnega delovanja v duhovskem stanu. Vsaj ta slavni dan naj zgine dolgotrajna pogubonosna megla za zmirom brez sledu ter naj šine že enkrat do nas soladni žarek miru in sprave skozi odličen zrak. Da se pa to zgodi, potrudi naj se vsak, slovesnost tega dne povihati, katera se je radi drugih opravkov glavarjevih preložila s 5. sept., kakor je bilo deločeno, na saboto 28. avg., kateri dan se bo baje vršila v glavarjevem uradu v Tolmaju. Ta dan bodi torej za nas imeniten, kajti je tudi nekako odlikovanje nas faranov. Kakor bodo posamezniki in vse stranke ta dan v onej stvari t. j. v čestitanji in slavljenji pred. gosp. dekana redni, tako bodimo tudi zanesljivi med sabo. Kakor si bomo ta dan enaki v veselji, ostanimo tudi smirom v medsebojnem soglasji. Drugačne postopanje bi tudi mnogozasluznega odlikovanca žalilo, čegar sedemdesetletnico ob enem praznujemo, dasi kak mesec pred časom. Da pa bomo praznovali ta za nas preveseli dan tako, kakor gre, in da se vredno skakamo takega dušnega pastirja, bodimo kakor slavljenec zmirom vneta za vzvišeno stvar in za splošno srečo, ktera sloni le na trdni podlagi mira in sprave. On bodi nam v izgled, ki si je že večkrat pridobil najvišja priznanja. Že lansko leto izrazil se je, pravzapravi knez-nadškof v svojem govoru dne 21. junija o priliki sv. birmo in kanonične vizitacije v naši farni cerkvi, kakor že nikjer, da se ne šteje vrednaga, nadzorovati našega pred. g. dekana, a ker ga dejavnost veče, da mora to storiti.

Farani in sosedje cenili smo zmirom dejanske in resnične zasluge priljubljenega nam g. dekana ter spoznali smo že davno preje: „O, vreden, da visoko bi — Najviše stal, Da svit njegov široko bi — Po svetu krog sijal.“ (Gregorčič.) Vedno smo si bili svesti, da mu vredno odlikovanje ne izostane. Ko se je raznesla vest 7. avg. o najvišjem odlikovanju, se nismo nikakor zavzeli ali začudili, marveč razveselili smo se, da se je naše upanje in naša želja vender enkrat izpolnila. Odlikovanec bil je vedno v svojem delokrogu bistroumen, temeljit v verakih in drugih resnicah, nesebično delaven, posebno pa železnega značaja in vsakojake kreposti. Najlepše popisuje njegov značaj njegov nekdanji in vsem priljubljeni kaplan od l. 1868-73 t. g. Gregorčič v „Lj. Zvonu“ l. 1883:

Globok ti um in čut gorak
Od zgor je dan,
Značaj si skoval si krepak,
Kot gore nezamajan.
Modrosti uk na srci vgrét
Lepo udiš,
In kar na srčni seješ svet
Zvestó, skrbno gojiš.
In kar udiš, in kar gojiš
Z vstrajnostjo,
Najlepše vedno sam vršiš
S krepko značajnostjo.
Ti oče in vodnik skrbljiv
Si vernikom,
Ti vsem si blagim ljubezniv,
Ne le nekternikom.
Ne sreč na lice, ne na red,
Troj sin je vsak!
Se ljubši knét ti kot gospod
Če vrj je poštanjak.
Pri srci tebi ni denar,
Ne svetna čast,
Za vzvišeno le vašt si stvar,
Za bratske sreče rast.“

Odmenjen mi je pretesen prostor, da bi mi bilo mogoče naštevati vse obilne njegove zasluge; omenim naj le nekatere. Farno cerkev dal je v prezbitariji naslikati, tako tudi ob krajih, nakupil je več lepoticja, delal na to, da imamo prelepe in velike nove orgle po najnovjšem slogu, nov velik križev pot, novo lepo nebo, nov tlak v cerkvi in pred njo; stare zvonove dal je prebit v nove, lepo obrane, katerih naj-večji tehta okolo 30 starih centov; pokopalnice je raz-

širil ter se je za nov farovž veliko trudil. Cerkev sv. Antona na Griči je popravil, tako tudi podružnice. Dasi si je pridobil za naš trg največje zasluge, kakor nepozabljivi njegov součenc, naš deželni poslanec, mnogoltni župan in poštar Izidor Pagliaruzzi, oče nepozabljivega prerano umrlega Krilana, je zelo skromen in ponižen. Z novim odlikovanjem se nikakor ne ponosa. „Ker sam pa v osilni skromnosti — Svoj skriva svit.“ Izraža se o vsaki priliki, ko mu čast-tajo, da so mu morali na stare dni še to sitnost prizadjeti, še ta križ na že 70 let stara rebra naložiti itd. Tu veljajo besede Gregorčičeve:

„Nevreden nisem pač odlike,
A dosti vredniših poznam,
To znamenje časti in dike,
Dovoli, kralj (car), da tistim dam.“
Da pa obveljajo Gregorčičeve besede:
„O srečen kraj, ki to ima,
Prosrečni v njem ljudje;“

zgine naj ona nam nasprotna megla še to noč brez sledu, da napoči slovesen dan brez nobene meglice, da posije vender enkrat toliko prijaznejše solnce miru in sprave, ter bodi nam ona slavnost čus našega preporoda. Bog daj!

Slavljenou pa zaključimo o tej svečani priložnosti iz dna srca:

„O, trosi Bog ti sreče rož
Na vse poti;
A nam pa daj še mnogo mož,
Mož vrlih kot si Ti!“

Karol.

Politični razgled.

Kakor lani takó tudi letos je Bolgarija skrbela, da ob času, ko diplomati in državniki bivajo po toplicah ali se hladé po letoviščih in ko tudi počiva veliko parlamentarno delo ter nastopa čas časnikarske suše in časnikarskih rac, pravimo Bolgarija je skrbela tudi letos za vesti, ki potresajo vso Evropo in časopisom polnijo predale. Lani ob tem času buknil je v Vzhodni Rumeliji ustanek, narod je turškega governerja povabil, da bi sedel v voz potem ga je lepo spremil do meje, ga onde oddal Turkom in proglasil zjedinjeno Bolgarijo, katera je potem pri Slivnici in pri Pirotu dobila krvavi krst. A letos so iznenadili vso Evropo dne 21. t. m. s tem, da so vrgli kneza Batenberškega z bolgarskega prestola, rekši prisilili ga, da se „radovoljno“ odpove vladarstvu. Telegraf že dolgo ni imel toliko dela, kakor zadnje dni, a pri vsem tem še zdaj prav ne vemo, kje je Batenberg. Jedni pravijo, da je blizu Sofije nekje zaprt, drugi, da je v Vidinu, tretji, da je na Dunavu na potu v Gjurgjevo in Bukurešt, še drugi vedó povedat, da so ga izkrcali v besarabskem mestu Reni in ga predali ruskim oblastim kot državnega ujetnika. Da, dunajski „Extrablatt“ je celo prinesel vest, da se je knez ustrelil, kar je pa najmanj verjetno.

Tudi o revoluciji sami še nič gotovega ne vemo, kakó se je vršila. Pravijo, da je v soboto okolo 2. ure zjutraj vojaštvo in narod obkolilo knežovo palačo in zagnalo krik: Doli s knezom! Na to je v palačo stopila deputacija in knezu razložila, da korist Bolgarije zahteva, da odstopi. Knez se je udal, podpisal je ostavko in potem so ga odpeljali: Kam? Tega ne vemo še. Po necem dragem poročilu iz Carigrada ujeli so kneza pred Vidinom, kjer je ogledoval vojake ter so ga odpeljali v Lom-Palanko. Takoj po kneževi odpovedi sestavila se je začasna vlada najveljavnejših mož s patriarhom Klementom na čelu. Izdala je tudi preglas na bolgarski narod, v katerem pravi mej ostalim: Knez si je pridobil na bojiščih velike zasluge za Bolgarijo, ali v politiki se je premalo oziral na značaj Bolgarije kot slovanake države in premalo gojil prijateljstvo z Rusijo. Zarad tega moral se je odstaviti.

Da o dogodku nemamo gotovih poročil, uzrok je ta, ker iz Bolgarije same ni prišla v javnost nobena vest. Začasna vlada skrbela je o pravem času, da iz Bolgarije ne sme nikdo ven, a nikdo notri in takisto je zaprla telegrafski urad vsem zasobnikom. Vsa poročila so iz Bukurešta, Carigrada, Kalafata, Pariza itd., a vsa so nenatančna.

Rekli smo zgoraj, da te vesti so pretresle vso Evropo. To pa ne velja o državnih kance-

larjih treh cesarjev. Ti so znali za vso stvar in jo prej tudi v Kissingenu in Gasteinu dogovorili. Tako vsaj bi človek sodil po izjavah vladnih listov. Nemčija in Avstrija žrtvovala je Batenberga Rusiji in evropskemu miru na ljubav.

Kneza Aleksandra bodo Bolgari hitro pozabili, morebiti še hitreje nego je on pozabil, da je Rusija osvobodila z neizmernimi žrtvami Bolgarijo in da samo njej, to je pokojnemu ruskemu carju se ima zahvaliti, da je 22letni pruski seconde-lieutenant (oficirček) postal knez bolgarski.

Tako so stale reči še v torek. Potem pa so začele prihajati vesti o protirevoluciji, da namreč ima knez v narodu, posebno v vojski še mnogo pristašév, zlasti posadke v severni Bolgariji v Trnovem, Vidinu, Nikopolu, v Silistriji, Sumli, kakor tudi v Plovdivu na jugu da so mu ostale zveste in zahtevajo kneza nazaj, naj se jim stavi na čelo in naj potepta svoje neprijatelje. Poročalo se je celo, da so patrijarh Klement, Zankov in Grujev ujeti in zaprti. Kaj je resnica, ni moči razsoditi. V interesu naroda bolgarskega moramo želeti, da se to ne potrdi, kajti to bi bila domača vojna, bratomorna vojna, hujša nego je bila bolgarsko-srbska. Mogoče bi bilo, da bi celó Turška dobila od Evrope nalog, da maršira v Bolgarijo in napravi red. Tega pa Bog obvaruj Bolgarijo.

Da je pri tem prevratu najbolj zadeta Angleška, je očitno. A do skrajnosti sebičnim in tesnosrčnim Angležem bode ta udarec prizelel vsak Slovan.

Na čelu protirevolucijske vlade stoji predsednik sobranja Stambulov in vojskini poveljnik Mutkulov.

Najnovejša poročila slovó. Kapitan broda „Aleksander I“ izkrcal kneza v Renem in ga izročil ruskim oblastim. Ruska vlada dala mu svobodo. Knez odpotoval skozi Avstrijo v Vratislavo in dalje v Darmstadt.

Nova, tretja vlada v tem tednu na Bolgarskem. Karavelov na temelji ustava osnoval regentstvo, v katerem poleg njega sedi še Stambulov in Nikiforov in sestavil ministerstvo, v katerem Stojlov prevzel vnanje zadeve. V proklamaciji do bolgarskega naroda prosi Karavelov, da bi mu narod zaupal. Stojlov odposlal diplomatskim agentom velikih vlastij okrožnico, v kateri prosi za priznanje in podpora nove vlade.

Obe prejšnji vladi, revolucijska in protirevolucijska sta odstopili. Vojska je priznala regentstvo. Vse je mirno in red vlada povsod.

Bismark je včeraj dospel v Franzensbad in se sestal z Giersom.

Domače in razne vesti.

Presvitli cesar daroval je občini Breginju, ki je bila lansko leto po todi oškodovana, 600 gld. za izdelavo ondašnje ceste; občini Rifenberg za bram-bena dela ob potoku Ravnjaku, ki je bil pred letom mnogo škodo uzočil, 200 gld.; dvema družinama, ki ste ob isti priliki mnogo škode trpeli, vsaki po 50 gld.; odboru za morske kopeli v Gradeži pa 300 gld.

Otroški vrt odpre se zopet prihodnje sredo 1. sept. Roditelje opominjamo, naj o pravem času oglašé svoje otroke. Dekliška šola začne se pa še le 1. oktobra z drugimi šolami vred. — Dobili smo zopet radodarnih darov in sicer za otroški vrt: Janez Feltrin 2 gld.; gorišk rodoljub delnič goriške čitalnice v vrednosti 10 gld.; Lovro Rutar 5 gld.; Jurij s pušo 3 gld.; — za dekliško šolo: Janez Feltrin 2 gld.; Jurij s pušo 2 gld.; Lovro Rutar 5 gld.; — za študentovsko kuhinjo: J. Feltrin 50 kr.; Jurij s pušo 2 gld. Hvala jim!

II. primorsko vojaško veteransko društvo v Gorici slavilo je rojstni dan presvitlega cesarja v nedeljo 22. t. m. z mašo v cerkvi sv. Ignacija. V to cerkev došli so z zastavo in godbo uniformirani veterani iz Gorice, iz Stranice, iz Podgore, iz Mirna in iz Rabij. Med mašo svirala je veteranska godba iz Prvotina. Po maši odšli so zopet z godbo in zastavo na Gorišček (Cattarinov Trg), kjer je imel podpredsednik g. Nahtigall v navzočnosti predsednika Hannbecka in bivšega predsednika Catinellija rodoljuben alyav-nosten govor, ki je končal s burnoimi živjo in evyiva na presvitlega cesarja in s cesarsko himno, katero je zazviral godba. Nabiralo se je tudi na Badohijev

spomenik. Odposlala so se brzojavna voščila na pre-svitlega cesarja, prestolonaslednika in nadvojvodo Al-brehta, ki so vsi tudi prijazno odgovorili. Drugi ve-teranski oddelki praznovali so cesarjev rojstni dan v svojih krajih.

Vinska razstava bo, kakor smo že omenili v Bozenu, in sicer od 18. do 29. sept. — Dva dni prej, to je 15. in 16. sept. bo pa v Tridentu razstava goveje živine, prešičev, sirarskih izdelkov ter strojev in priprav za sirarstvo. Živinorejcem in onim, ki se zanimajo za gospodarski napredek, lepa prilika.

Gg. udom „Učiteljskega društva za Go-riški okraj“ se nannanja, da bode dne 2. septem-bra t. l. društveni občen zbor v goriškem gimnazijskem poslopju, kateri začne ob 9. uri zjutraj in se bode vršil po sledečem dnevnem redu: 1) Poročilo o dru-štvenem delovanju preteklega leta. 2) Pregled letnega računa. 3.) Volitev treh odbojnikov, ki pregledajo društveni račun do prihodnjega zborovanja. 4.) Voli-tev društvenega vodstva. Z osirom na društveno ko-riat in na § 24. društvenih pravil, po katerem more občini zbor le takrat veljavno sklepati, kedar ste dve tretjini pravih udov pričujoči, vabi na obilno udele-žitov Društveni odbor.

Drobne novice. Dr. Ivan (Grasiadio) Luz-zatto napravil je prve dni t. m. odvetniški izpit in odpre z dnem 1. septembra svojo lastno odvet-niško pisarno v Gorici. — Na Travniku poprav-ljajo tlak pred c. k. okrajnim glavarstvom tako, da izpred kosarne se bo proti Raštelju razširjena pola-goma spuščal, za toliko nižan, da pri Culotovi šta-cuni ne bo več onega hrbišča in nepokrite odprtine kakor do zdaj. Dohod k glavarstvu se bo valed tega od tlaka naprej nekoliko več vzdigal nego do zdaj. — Novico, da bi se naši bramborci letos vender le klicali k orožnim vajam, časniki zdaj prekli-čujejo. — „Gospodarskega Lista“ izšla je tretja številka z mnogovrstno podučno tvarino. Začel je prinašati tudi imena društvenikov tukajšnje c. k. kmetijske družbe — Drzno tatvino izvršile so nepoštene roke 23. t. m. popoldne v Raštelju. Ob 11. uri zvečer zapazila je neka gospa, da jej je zmanj-kalo 500 gld. v bankovcih in dragocenih stvarih v vrednosti 900 gld. Koj oglasila se je pri policiji, ali do zdaj niso prišli hudodelca na sled. — Zvonik v Št. Rok u, ki se vzdiguje, bo stal okolo 4000 gld. Mestno starištvu goriško dovolilo je v podporo tega dela vsoto 100 gld. Skoro premalo. — Umrl je v Giers-u pri Bozen-u na Tirolskem 19. t. m. feldmaršal Samuel Gyulai, rojen leta 1801. Leta 1862 zapustil je vojaško službo; od 1866 do 1883 živel je v Gorici, kjer je delil mnogo dobrot; ste-noval je na Solkanski cesti. Razne nevšečnosti so ga bile napotile, da je zapustil Gorico. — Du h o v n e v a je v goriškem semenišči vodil je č. o. Pasterini, jezuit v Gorici; udeležitev bila je nenavadno velika, namreč 120 duhovnikov. — K o l e r a v Trstu odje-njuje; če pojde tako naprej, upati je, da kmalu po-neha. V Istri se ne širi; na Reki je nekaj dni po-nehala; na Goriškem se ni nikjer prikazala. — V r e m e imamo jako premenljivo; a vender zmaguje jug in žene pot na čelo. — Prihodnjo nedeljo ob 10. uri bo delil mil. g. knez goriški v prvostolni cerkvi m a š n i š t v o šesterim svojim bogoslovcem.

Apnovanje vinske trte je jedini in gotovi pripomoček proti strupeni rosi (peronospori). To je najnovejša italijanska iznajdba. — Tako so lani in letos v eno sapo kričali vsi italijanski časopisi onstran Idrije in mej dvema goriškima listoma unela se je živa polemika, kateri stroj je za apnovanje najboljši. Zdaj pa so vsi umolknihi, preverili so se, da apno ne pomsaga nič. Pravedni so se kakor nekdanj Aberiti sarad oslove sence. Kmetje z večine niso dajali dosti vere apnu in niso apnali, pač pa so se tega poprijeli mnogi večji posestniki. In ker so nekateri prvotni apneni apostoli razglasili apno tudi kot pripomoček proti stari trzni bolezni (Oidium Tuckeri), opustili so mnogi letos žepanje trt, zlasti ker je za ovetja bilo-tudi neugodno vreme — in zdaj imajo ti nesrečni vinogradniki obe bolezni oidium in peronospora na svojih trtah. Bolje se je poneslo škropljenje z bakrenim vitriolom, a ne kakor so nekateri talijanski listi pri-poročali, z osem odstotno raztopino (8 kilo vi-trijola na hektoliter vode), ker ta je tako močna, da ne uniči samo peronospore, temoči požge tudi listje huje nego peronospora sama. Pol kilo bakrenega vi-trijola na hektoliter vode zadostuje. Pomisliti je tudi treba, da je baker v človeškem želodcu hud strup in da mora vino s tacih trt, ki so bile s tako močno raztopino škropljene, imeti v sebi več ali manj tega

strupa in da bode kupovalcem odslej treba biti jako previdnim.

OZNANILO.

Ker ava podpisana odprla

NOVO KAVARNO

na Starem Trgu hišna št. 7 v Gorici,

in ker ava poskrbeha za prav dobro kavo, izvratno pijačo in natančno postrežbo, pri-poročava se prav ponižno slavnemu občinstvu, kakor tudi gospodom, ki dobajajo z dežele, da bi nsa o priliki se svojim pohodom po-častili, za kar se jim že naprej prav iskreno zahvaljujema.

Z odličnim spoštovanjem.

Št. Povšič in A. Boltar.

V Gorici, dne 25. avgusta 1886.

Št. 1035

Razpis dražbe.

Po sklepu c. k. pomnoženega okraj. š. sveta zidala se bode šolska soba v Podsabotinu. Stroški so prevdarjeni na 1144 gld. 34 kr. Delo se odda po javni dražbi 16. sep-tembra t. l. pri c. k. okraj. š. svetu. Načrt, preudarek in pogoji so razpostav-ljeni pri c. k. okraj. šol. svetu ob uradnih urah. C. k. okrajni šolski svet. V GORICI, 20. avgusta 1886.

HAIR-MILKON

(mleko, ki pomlaja lase) daje lasem prvotno barvo iz mladih let. — Nikoli ne pobleđi! — Popolno neškodljivo! — Velika steklenica stane 2 gld. — Prodajalci: J. Cristofolotti, dvorni le- kar v Gorici. — Praxamarer, Prendini, lekarja v Trstu. — Ed. Mahr v Ljubljani. — Pellé v Celji. — Martinz v Mariboru. — Rodinis v Pulji. — Tromba v Rovignu.

Eau de Hébé (Hébina voda), orijen-talsko lepilo (ni bar-vilo), zboljšano in mno-govrstno skušeno po prof. dr. Holly, delu telo naravno voljno, belo in polno ter odpravlja lišaj, bradovice in zagorelost na obrabi. Prodajalci: J. Cristofolotti, dvorni lekar v Gorici; Prax-marer, Prendini, lekarja v Trstu; Ed. Mahr v Lju-bljani; Pellé v Celji; Martinz v Mariboru; Ročinis v Pulji; Tromba v Rovignu.

Št. 206 | O. P.

Oznanilo.

Ravnateljstvo zastavljavnice (Monte di pietà), ustanovljene po grofu Thurnu v Gorici, naznanja, da bode dne 13. sept. t. l. začela javna dražba (kant) nerešenih zastav II. četrt leta 1885, t. j. tistih, ki so bile zastavljene aprila, maja in junija 1885.

Ravnatelj: D. LOVISONI.

Rusko olje zoper protin

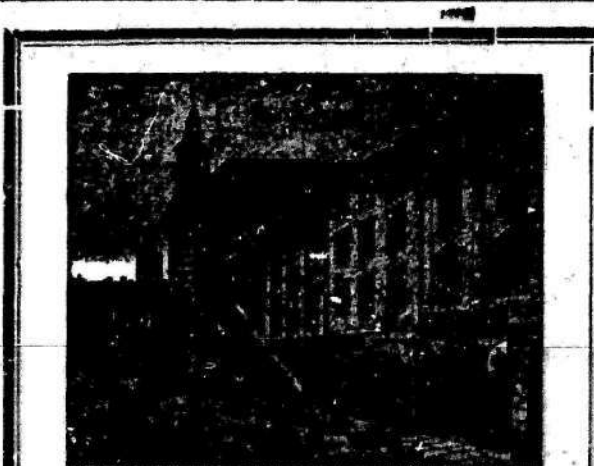
edino, mnogo tisoč krat sponeslo korenito sredstvo zo- per protin, trganje, bolezni v križi, umrle ude itd. itd. Nikdo ni se še varal v svojih nadah! Naj se re opusti poskušnja. Vsakdo bo iznajditelju hvaležen! Cena 20 kr., 1 gl., 2 gl. Glavna zaloga v „Engel-Apotheke“ na Duraji, I. Am Hof 6.; v Gorici pri J. Cristofole-ti-ju, lekarji; v Trstu pri A. Praxmarer-ji, lekarji.

TRŽNE AGENTE ZA PISMA NA OBROKE,

kateri hočejo posredovati prodajo postavno dovoljenih srečk proti plačilu v obrokih valed postavnega členu XXXI iz leta 1883, sprejme pod ugodnimi pogoji menjalnica:

Wechselstube der Ersten ungar. Gewerbebank v Budapešti.

Oglasi naj se pošiljajo v nemškem jeziku.

LEKARNA TRNKÓCZY,

zraven rotovža v Ljubljani
na velikem mestnem trgu,

priporoča tukaj popisana najboljša in sveža zdravila. Ni ga dneva, da bi ne prejeli pismenih zahval o naših izborno skušenih domačih zdravilih. Lokarne Trnkóczyjevih firm so: Na Du-naji dve in ena kemična tovarna v Gradci (na Štajarskem) ena pa v Ljubljani. P. n. občin-stvo se prosi, ako mu je na tem ložeče, da spo-daj navedena zdravila s prvo pošto dobi, da za-slov tako-le napravi: Lekarna Trnkóczy poleg rotovža v Ljubljani.

Marijacejske kapljice za želodec,

katerim se ima na tisoče ljudi zahvaliti za zdravje, imajo izvršten vspeh pri vseh boleznih v želodcu in so neprekosljivo sredstvo zoper: mankanje slasti pri jedi, slab želodec, urak, vetrove, koliko, zlatenilo, bljuvanje, glavoból, kr želodcu, bitje srca, zaba-manj-, gliste, bolezni na vra-netel, na jetrih in zoper zlato žilo. 1 Steklenica velja 20 kr., 1 tucat 2 gl., 5 tucatov samo 8 gl.

MARIA-ZELLER STROPFEN.

NUR ECHT BEI APOTHEKER TRNKÓCZY LAIBACH 4 STÜCK 20.

SVARILO! Opozarjamo, da se tiste Istinite Marijacejske kapljice dobivajo samo v le-karni Trnkóczy-ja zraven rotovža na velikem Mestnem trgu v Lju-bljani.

Cvet zoper trganje (Gicht),

je odlično najboljše zdravilo zoper protin ter reumatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, otekline, otrpnele ude in kite itd., malo časa ča se rabi, pa mine popolnoma trga-nje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvet zoper trganje po dr. Malicéu“ z zraven stoječim znamenjem. 1 stekl. 30 kr., tucat 4 fl. 50 kr.

Če ni na steklenici zraven stoječega zna-menja, ni pravi cvet in ga precej nazaj vrnite. *Schmarke*

Planinski zeliščni sirop kranjski,

za odrasle in otroke, je najboljši zoper kašelj, kri-pavost, vratoból, jetiko, prsne in pljučne bolezni; 1 stekl. 56 kr., 1 tucat 5 fl. Samo ta sirop za 56 kr. je pravi.

Kričistilne kroglice,

ne smeje bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se vže tisočkrat sijajno osvedočile pri zabazani človeška-ga telesa, glavobóla, otrpjenih udih, skrušenem želodcu, jetrnih in bistnih boleznih, v škatljah a 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami i gld. 3 kr. Razpošiljava se s pošto na manj jeden zavoj.

Zdravila za živino.

Štupa za živino.

Ta prav dobra štupa pomaga najbolje pri vseh be-leznih krav, konj in prašičev.

Konje varuje ta štupa trganja po črevih, bez-gavk, vseh nalezljivih kužnih boleznih, kaš-lja, pljučnih in vratnih boleznih ter odpravlja vse gliste, tudi vzdržuje konje debele, okrogle in lakrene. Krave dobé mnogo dobrega mleka.

Zametek z rabilnim navodom vred velja le 50 kr., 5 zametkov z rabilnim navodom samo 2 gld.

Cvet za konje.

Najboljše mazilo za konje, pomaga pri pretégu til, otekanih kolien, kopit-nih boleznih, otrpnenji v boku, v križi itd. pri otekanih nog, mehurnih na nogah, invinjenji, otiščanji od sedla in oprave, pri sušici itd. s kratka pri vseh vnanjih boleznih in hibah. Stek-lenica z rabilnim navodom vred stane le 1 gl., 3 stekl.

z rabil. navodom vred samo 4 gl.

Vsa ta našeta zdravila se samo prava dobijo v lekarni Trnkóczy-ja v Ljubljani zraven rotovža in se vsak dan s pošto razpošiljajo.